

høve den Side af Sagen, at man ved at henlægge en saadan Undersøgelsespligt som den, hvorom der her er Spørgsmaal, til Registratør, let vil kunne paabyrde ham en Uleilighed og et Ansvar, som ikke med Rette burde velttes over paa ham, og at Følgen deraf paa den anden Side let kan blive den, at han nødsages til at anvende en Del Tid paa en Undersøgelse, som da vilde forhindre den Private i saa tidlig, som han maatte anse det for ønskeligt, at faae det af ham anmeldte Varemærke indregistreret. Thi det er, om det end praktisk kan have sin Betydning, dog ikke det, som efter min Mening er det Afgjørende. Det Afgjørende er derimod dette, at naar Registratør stilles op som den, der har den Embedspligt at anstille en Undersøgelse, og man lægger Afgjørelsen i hvert Fald i første Instans i hans Haand, saa maatte ogsaa den Private, der forlanger sit Varemærke indregistreret, være berettiget til at gaa ud fra, at naar Registratør har godkendt hans Forlangende om at faae sit Mærke indregistreret, er han i sin gode Ret, saa kan han anse sig for fuldstændig tryg. Men det vil han dog alligevel ikke være, thi den Afgjørelse, som Registratør har truffet, er ikke af nogenjombhelst juridisk bindende Karakter for andre Private og navnlig ikke for andre Private, der maatte mene, at den ny Indregistrering af Varemærket maatte være stridende mod den af dem allerede tidligere erhvervede Ret. Den Mand, som altsaa mener, at han kan være aldeles tryg, fordi Registratør har antaget og indregistreret det af ham anmeldte Varemærke, udsættes ikkebestomindre senere for at blive overrasket med Søgsmaal til Erstatning og muligvis Strafs Lidelse fra en anden privat Mand's Side. At han under et saadant senere Søgsmaal kan paaberaabe sig, at han har troet, at Alt var i Orden, eftersom Registratør havde godkendt hans Anmeldelse, kan ikke faae nogen Indskyldelse paa den senere Sags Afgjørelse for Domstolene. Man vil altsaa, naar man ikke ordner Sagen paa en saadan Maade, som her er foreslaaet, ikke blot udsætte Registratør og Indenrigsministeriet for at komme i en skæv Stilling, idet man overhovedet henlægger en Afgjørelse under dem, som ikke hører under dem, men under Domstolene; men man udsætter sig fremdeles for, hvad der er meget upraktisk, at Sagen skal vidtløftiggjøres, forhales, fordi man nødsager Registratør til at anstille en vidtløftig Undersøgelse. Endelig udsætter man for det Tredie private Folk for ligesvem at blive narrede, idet de mene at handle i god Tro, men ikkebestomindre bagefter blive overraskede ved et ubehageligt Søgsmaal. — Hvad iøvrigt Enkelthederne angaar, skal jeg kun tillade mig at nævne endnu et Punkt, nemlig Bekjendtgørelser om de stedfødne Indregistreringer af Varemærker. I Lovforslagets § 8 paabyrdes det, at Bekjendtgørelse skal ske i en særlig dertil indrettet Li-

dende. Jeg vil kun tillade mig at bemærke, at, medens det i forrige Samling nedfattede Udvalg var ganske enigt om at godkjende denne Tanke om en særlig Varemærketidende, vare paa den anden Side alle Udvalgets Medlemmer af den Anskuelse, at det vilde være rigtigt ved Siden af Indførelsen af en saadan særskilt Varemærketidende at paabyrde Indførelse i et andet Blad, navnlig „Berlingske Tidende“, fordi man, hvis man ikke vilde lade „Berlingske Tidende“ fungere ved Siden af „Varemærketidenden“, let vilde udsætte sig for praktiske Vanskeligheder. Thi hvis man ikke vil lade et Nummer af den specielle Tidende komme ud, hver Gang et enkelt Varemærke er blevet indregistreret, og der skal ske Bekjendtgørelse deraf, vil det kunne være meget længe, inden Tidenden kommer ud, og inden Sagen derved kommer til Publikums Kundskab. Samtidig med, at det kan være praktisk hensigtsmæssigt, at alle de Personer, som have Interesse i Forholdet, i en saadan Varemærketidende kunne have et samlet Overblik over alle de Indregistreringer af Varemærker, der have fundet Sted, og en Fortegnelse over alle de indregistrerede Varemærker, samtidig dermed mente det tidligere Udvalg, at det kunde være hensigtsmæssigt, at der kunde finde en Bekjendtgørelse Sted, som kunde bringe Indregistreringen tidligere til Publikums Kundskab, end det vil ske i mangfoldige Tilfælde, naar man skal oppebie, at der udkommer et Nummer af „Varemærketidenden“. Det er jo imidlertid et underordnet Punkt, hvorom det ikke vil være vanskeligt at komme til et Resultat. Med disse korte Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Thinget og henstille, om ikke Behandlingen kunde fremmes paa den af mig antydede Maade.

Leth: Jeg kan ganske slutte mig til det Bemærkning, hvormed det ærede Medlem der nu satte sig, sluttede sit Foredrag. Hvad der gav mig Anledning til at begjære Ordet, var kun en enkelt Bemærkning, som kom fra det ærede Medlem. Han fandt, at det var et noget haardt Udtryk, at jeg havde sagt, at den Ordning, som Slutningen af § 6 gaar ud paa, efter min Mening er urigtig. Jeg veed just ikke, om det er noget haardt Udtryk; jeg har aldrig betvivlet — det veed det ærede Medlem godt — at naar han har stillet et saadant Ændringsforslag som det, der her er optaget i Lovforslaget, saa er det, fordi han anser det for rigtigt. Vi Andre kunne anse det for urigtigt; men det har ikke været min Mening at bruge dette Udtryk i nogen haard Betydning, og jeg tror heller ikke, at det laa i min Udtalelse. Jeg skal fremdeles følge det ærede Medlem, forsaavidt han selv fulgte den Regel, som jeg bestrebede mig for at fremsætte allerede i mit første Foredrag, ikke at komme nærmere ind paa Enkeltheder. Der var et enkelt Punkt, som det